

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/17/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121011883
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8121011883.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Gabriely Dubovej, PhD., na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. októbra 2025, v trestnej veci obžalovaného A. B. pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona a iné, o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/91/2021 zo dňa 25.10.2024, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. poriadku **z r u š u j e** napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

I.

obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom C.

u z n á v a z a v i n n é h o, **ž e**

- v presne nezistený deň v roku 2021 do 04.05.2021 v Prešove dvakrát vykonal pohlavný styk s mal. D. B. nar. XX.XX.XXXX aj napriek tomu, že v čase pohlavného styku vedel, že mal. D. B. v tom čase nedovŕšila pätnásť rok svojho života,

t e d a

- vykonal súlož s osobou mladšou ako pätnásť rokov,

t ý m s p á c h a l

- zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona účinného od 06.08.2024.

Z a t o m u u k l a d á :

Podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona účinného od 06.08.2024, § 39 ods. 1 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona obžalovaného na výkon uloženého trestu z a r a d' u j e do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

II.

Podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku o s l o b o d z u j e obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom Prešov spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prešov, sp. zn. 1Pv 215/21/7707 zo dňa 26.11.2021 v bode 3 pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, na tom skutkom základe, že

- dňa 17.05.2021 v Prešove prevzal výzvu na nastúpenie do výkonu trestu z Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/76/2018 zo dňa 25.03.2021, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/76/2018 zo dňa 08.02.2019, právoplatným 08.02.2019, pozmenený uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/76/2018 zo dňa 09.12.2020, právoplatným 04.03.2021 s nástupom najneskôr do 20.05.2021 v ÚVV a ÚVTOS C., E. F. G. X, avšak bez vážneho dôvodu výkon tohto trestu v lehote stanovenej súdom nenastúpil a do výkonu trestu odňatia slobody bol na základe písomnosti na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/76/2018 zo dňa 31.05.2021 dodaný príslušníkmi polície dňa 02.06.2021,

pretože skutok nie je trestným činom.

III.

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov napadnutým rozsudkom uznal obžalovaného A. B. vinným v bode 1) zo zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona a v bode 2) z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

1) v presne nezistený deň v roku 2021 do 04.05.2021 v Prešove dva krát vykonal pohlavný styk s mal. D. B. nar. XX.XX.XXXX aj napriek tomu, že v čase pohlavného styku vedel, že mal. D. B. v tom čase nedovršila pätnásť rok svojho života,

2) dňa 17.05.2021 v Prešove prevzal výzvu na nastúpenie do výkonu trestu z Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/76/2018 zo dňa 25.03.2021, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/76/2018 zo dňa 08.02.2019, právoplatným 08.02.2019, v spojení s uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/76/2018 zo dňa 09.12.2020, právoplatným 04.03.2021 s nástupom najneskôr do 3 dní od prevzatia výzvy v ÚVV a ÚVTOS C., E. F. G. X, avšak bez vážneho dôvodu výkon tohto trestu v lehote stanovenej súdom nenastúpil a do výkonu trestu odňatia slobody bol na základe písomnosti na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/76/2018 zo dňa 31.05.2021 dodaný príslušníkmi polície dňa 02.06.2021.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, § 39 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona ho na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení a poučení o práve na opravný prostriedok, podal odvolanie obžalovaný aj jeho obhajca. Keďže po rozhodnutí okresného súdu bol obhajcovi obžalovaného pozastavený výkon advokácie, obžalovanému bol ustanovený nový obhajca, ktorý odvolanie obžalovaného na výzvu súdu písomne odôvodnil. Uviedol pritom, že obžalovaný sa s výrokom rozsudku, čo do viny ani trestu, nestotožnil. Vo vzťahu ku skutku v bode 1) nemal obžalovaný vedomosť o veku poškodenej, preto sa cíti nevinný, pričom v konaní podrobne opísal, ako ku skutku došlo. Poukázal tiež na to, že samotná poškodená bola iniciátorom spoločného stretávania s obžalovaným. Vo vzťahu k bodu 2) skutku obžalovaný uviedol, že miera závažnosti skutku je nepatrná, keďže nemal úmysel nenastúpiť výkon trestu, nevediac pritom o výzve na nastúpenie výkonu trestu. Z uvedeného dôvodu

bolo potrebné aplikovať tzv. materiálny korektív. K uloženému trestu potom obžalovaný uviedol, že tento považuje aj napriek súdom určenému zníženiu za neprimerane prísny, keďže najmä vo vzťahu k bodu 1) skutku šlo o obvyklý spôsob života komunity. Zároveň zásah, ktorý sa takýmto trestom uskutoční, dopadne nielen na obžalovaného, ale aj jeho rodinu, čo v danom prípade nie je žiadúce. Vzhľadom na uvedené navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne, napadnutý rozsudok zrušiť a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie aj okresný prokurátor, ktorý v dodatočnom písomnom odôvodnení odvolania uviedol nasledovné skutočnosti. V prvom rade sa okresný prokurátor nestotožnil s neuznaním viny obžalovaného zo zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona ani s postúpením veci na priestupkové konanie. Poukázal pritom na výpoveď poškodenej F. H., tiež na závery jej znaleckého skúmania znalcami z odboru zdravotníctva, farmácie a psychológie. Znalci sa pritom vyjadrili k charakteru zranenia poškodenej utrpeného hryznou ranou ľavej prsnej bradavky, ktoré zodpovedalo konaniu obžalovaného. Zároveň, psychické procesy a stavy poškodenej, ktoré sa prejavovali v správaní a prežívaní, svedčali pre vierohodnosť jej osoby. Na druhej strane, zo správy FNsP C. zo dňa 27.05.2021 vyplynulo, že obžalovaný bol hospitalizovaný na oddelení pre poruchy psychiky a správania spôsobené užívaním alkoholu. Taktiež, zo znaleckého posudku vypracovaného na obžalovaného sa dá hovoriť o jeho pohnútku v zmysle okamžitého uspokojenia sexuálnej potreby. Uznaním viny zo stíhaného skutku znásilnenia by pritom došlo k zvýšeniu trestu, keďže zákon v takom prípade ustanovuje trestnú sadzbu vo výmere 7 až 15 rokov. Nad rámec toho okresný prokurátor uviedol, že z odpisu registra trestov vyplývajú 4 záznamy obžalovaného. Naposledy bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/1/2020 zo dňa 22.01.2020, a to pre spáchanie trestného činu podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní dvoch mesiacov so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Z výkonu tohto trestu bol obžalovaný podmienene prepustený dňa 24.06.2020 s probačným dohľadom v trvaní 18 mesiacov a skúšobnou dobou v trvaní 2 rokov, pri súčasnom uložení povinnosti zamestnať sa alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie. Predmetný skutok preto obžalovaný spáchal v skúšobnej dobe podmienene prepustenia, pri existencii príťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h), písm. m) Tr. zákona. Vzhľadom na uvedené okresný prokurátor navrhol napadnutý rozsudok i uznesenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/91/2021 zo dňa 25.10.2024 zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie, respektíve, aby odvolací súd vo veci rozhodol sám podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku.

Na základe podaných odvolaní postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Po takomto preskúmaní napadnutého rozsudku dospel krajský súd k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné a odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Oboznamujúc sa so závermi plynúcimi z vykonaného dokazovania, ale aj doplneného dokazovania na verejnom zasadnutí oboznámením trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava II. sp. zn. 0T/280/2018, ale aj správou o nastúpení a vykonaní trestu vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/76/2018 podľa názoru krajského súdu bolo v posudzovanej veci preukázané, že skutky, ktoré sa obžalovanému kladú za vinu sa stali a spáchal ich práve obžalovaný, avšak pri prečine marenia výkonu úradného rozhodnutia dospel krajský súd k záveru, že tento nie je s ohľadom na materiálny korektív trestným činom.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku tiež v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledok vykonaného dokazovania za pochybné, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, najmä tých, ktoré si vzájomne odporovali. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje krajský súd za presvedčivé, preto naň v celom rozsahu odkazuje, majúc pritom za to, že v dvojinstančnom súdnom konaní tvoria rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa jednotu.

Pri trestnom čine sexuálneho zneužívania podľa § 201 Tr. zákona je objektom ochrana vývoja detí a ich nedotknuteľnosť v sexuálnej sfére. Pri jeho aplikácii je preto bezvýznamné, či osoba mladšia ako 15 rokov súhlasí so sexuálnym konaním páchatel'a, nakoľko Tr. zákon týmto ustanovením zakazuje akékoľvek sexuálne styky (či iné obdobné konania) s osobami mladšími ako 15 rokov. Toto ustanovenie poskytuje teda ochranu osobe mladšej ako 15 rokov, a to tak pred heterosexuálnymi činmi, ako aj pred homosexuálnymi. Miera pohlavnej vyspelosti nie je rozhodujúca.

Za formy sexuálneho zneužívania sa považuje akékoľvek neprístojné vystavovanie dieťaťa sexuálnemu kontaktu, pričom môže ísť o tzv. kontaktné zneužívanie (sem patrí zneužívanie a to buď aktívnym konaním páchatel'a, ktorý vykonáva súlož s dieťaťom, dotýka sa jeho pohlavných orgánov a podobne alebo aktívnym konaním dieťaťa, t. j. dieťa sa dotýka pohlavných orgánov páchatel'a a podobne), ako aj o tzv. bezkontaktné zneužívanie (ide o sexuálne aktivity, pri ktorých nedochádza k žiadnemu sexuálnemu kontaktu, napríklad vystavovanie dieťaťa pornografickým záznamom, opakované bezkontaktné útoky exhibicionistu a podobne). Ak jednotlivec realizuje svoje sexuálne aktivity s osobou mladšou ako 15 rokov, dostáva sa do rozporu s Trestným zákonom.

Krajský súd ku skutku právne kvalifikovanému ako zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona v prvom rade poukazuje na výpoveď obžalovaného, ktorý uviedol, že s maloletou D. B. ml. mali súlož u neho doma začiatkom roka 2021. Z výpovede maloletej D. B. ml. pri odstraňovaní rozporu s výpoveďou z prípravného konania zo dňa 19.05.2021, t. j. v čase, keď mala 14 rokov, vyplýva, že maloletá s obžalovaným mala pohlavný styk dvakrát. Aj keď na hlavnom pojednávaní maloletá D. B. ml. vypovedala, že jej pohlavný styk s obžalovaným bol v roku 2022, keď mala už 15 rokov, s ohľadom na časový odstup výpovede svedkyne na hlavnom pojednávaní od spáchania skutku, za hodnovernú považuje aj krajský súd výpoveď svedkyne z prípravného konania, ktorej pravdivosť bola napokon podporená výpoveďou obžalovaného. Pokiaľ obžalovaný tvrdil, že súložil s maloletou D. B. ml. iba raz, za hodnovernú považoval krajský súd aj v tejto časti výpoveď maloletej o dvoch súložiach, keďže aj obžalovaný v rámci vyjadrenia k výsluchu maloletej uviedol, že v čase, keď mala 14 rokov, mala s ním pohlavný styk dvakrát. Tomuto hodnoteniu korešponduje aj lekárska správa gynekológa zo dňa 04.05.2021, podľa ktorej v tom čase maloletá D. B. ml. nebola panna a vyšetrenie svedčalo pre opakovaný pohlavný styk v minulosti. Vzhľadom na uvedené, krajský súd považoval tvrdenie svedkyne D. B. ml. za vierohodné.

Taktiež aj výpoveď svedkyne D. B. st. (matky svedkyne maloletej D. B.) usvedčuje obžalovaného, nakoľko sa jej maloletá dcéra o sexuálnom styku priznala v deň, keď ju našla v pivnici s obžalovaným. Svedkyňa pritom potvrdila, po výzve na odstraňovanie rozporu s výpoveďou z prípravného konania ohľadne obdobia, kedy sa incident v pivnici stal, že to bolo v máji 2021. Vzhľadom aj na obdobie jej výsluchu v prípravnom konaní (máj 2021) krajský súd uveril výpovedi svedkyne v prípravnom konaní, nakoľko svedkyňa na hlavnom pojednávaní taktiež uviedla, že hneď na to volala políciu. Toto jej tvrdenie korešponduje s už uvedenou lekárskou správou zo dňa 04.05.2021 týkajúcou sa maloletej, ktorá sa na predmetné vyšetrenie dostavila v doprovide polície. Taktiež svedkyňa vysvetlila, že bolo to asi tak, ako to uvádzala na políciu, nakoľko si to už nepamätala. Obdobie spáchania skutku tak jednoznačne zapadá do obdobia roka 2021 do dňa vyšetrenia maloletej na gynekológii dňa 04.05.2021. V neposlednom rade obžalovaný mal podľa vlastných tvrdení vykonať s maloletou súlož začiatkom roka 2021, kedy maloletá celkom zrejme 15. rok veku ešte nedovršila. Jednotlivé dôkazy tak zhodne viedli aj krajský súd k hodnotiacemu záveru, že maloletá mala v čase vykonania súlož s obžalovaným menej ako 15 rokov, a teda išlo o obdobie roka 2021 do mája 2021.

Podstatné bolo následne aj zistenie, že obžalovaný mal vedomosť o veku maloletej D. B. ml. pred vykonaním súlož. Tento záver mal krajský súd preukázaný z výpovede maloletej, ktorá uviedla, že sama to obžalovanému povedala a napokon aj obžalovaný sa tak vyjadril k výsluchu svedkyne. Zároveň obžalovaný aj z iných okolností musel vedieť o tom, že svedkyňa v čase skutku má 14 rokov, keďže vedel, že navštevuje 7. alebo 8. ročník základnej školy. Sám obžalovaný pritom uviedol, že bola spolužiačkou jeho sestry, preto neobstojí tvrdenie obžalovaného, že o veku maloletej nemal vedomosť. Školská dochádzka začína 6. rokom veku, tak dieťa v uvedených ročníkoch základnej školy má pri riadnom začatí školskej dochádzky v 6. roku veku života vo všeobecnosti 13, resp. 14 rokov, čo obžalovanému muselo byť zrejme. Obžalovaný aj z týchto okolností musel vedieť, že maloletá v čase vykonania súlož nemala 15 rokov. Krajský súd však opätovne zdôrazňuje, že obžalovaný o veku maloletej D. B. vedel od

samotnej maloletej poškodenej, keďže mu to sama povedala, pričom krajský súd nezistil žiaden dôvod, prečo by svedkyňa neveril.

Obžalovaný tak tým, že súložil s maloletou D. B. ml., o ktorej v čase súložie vedel, že je mladšia ako 15 rokov, naplnil všetky znaky skutkovej podstaty zločinu sexuálneho zneužívania, pričom vzhľadom na túto vedomosť šlo o úmyselné konanie. Odvolacie námietky obžalovaného o tom, že nevedel, že maloletá D. B. ml. v čase vykonania súložie nedovŕšila 15. rok veku, považoval krajský súd s ohľadom na vyššie uvedené okolnosti za účelové a prednesené len v snahe vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti.

Aj podľa názoru krajského súdu bolo v konečnom dôsledku bez odôvodnených pochybností dokázané, že skutok právne kvalifikovaný ako zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona, pod bodom 1) obžaloby, má znaky žalovaného trestného činu a spáchal ho práve obžalovaný A. B..

Krajský súd zároveň konštatuje, že obžalovaný je plne trestne zodpovedný subjekt z hľadiska veku a pričetnosti a svojho konania v tomto skutku sa dopustil v priamom úmysle a porušil ním objekt chránený Trestným zákonom, ktorým je ochrana vývoja detí a ich nedotknuteľnosť v sexuálnej sfére. Obžalovaný o tom, že svojím konaním poruší Trestný zákon vedel, keďže vedel o tom, že maloletá v čase súložie nemala 15 rokov, a napriek tomu mal s ňou pohlavný styk, konal tak vedome v úmysle porušiť záujem chránený Trestným zákonom.

Pokiaľ ide o určenie druhu a výmery trestu krajský súd uznal obžalovaného za vinného len zo zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona, pričom trestná sadzba v zmysle Trestného zákona za uvedený zločin je 3 až 10 rokov. Poľahčujúcu okolnosť tak, ako okresný súd, ani krajský súd u obžalovaného nezistil. Vzhľadom na zrušenie rozsudku okresného súdu a uznanie obžalovaného za vinného len z jedného trestného činu, krajský súd už nepriznal obžalovanému príťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. h) Tr. zákona, a to že spáchal viac trestných činov. Obžalovaný už bol v minulosti trestne stíhaný, a to nielen za prečiny krádeže, ktorých trestnosť zanikla a prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia, ale aj pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Tr. zákona, preto mu krajský súd priznal príťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Tr. zákona tak, ako to konštatoval aj okresný súd.

S účinnosťou od 06.08.2024 došlo k zmene Trestného zákona, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia. Aj keď je trestná sadzba v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou pre uvedený zločin rovnaká, teda páchatelovi je možné uložiť trest odňatia slobody na 3 roky až 10 rokov, priaznivejšia je právna úprava účinná od 06.08.2024 s poukazom na § 38 Tr. zákona, nakoľko už nie je potrebné upravovať trestnú sadzbu, a to pre prevahu príťažujúcich okolností zvýšením dolnej hranice o 1/3. Trestnosť činu bola posudzovaná a trest bol ukladaný podľa Trestného zákona účinného od 06.08.2024 a bol ukladaný pri trestnej sadzbe 3 roky až 10 rokov.

Zároveň vo vzťahu k trestnému činu sexuálneho zneužívania okresný súd vzhliadol dôvod pre zníženie trestnej sadzby s odôvodnením, že obžalovaný a poškodená sú partneri, čakali prvé dieťa, preto by mal byť trest ukladaný tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na rodinu obžalovaného a jemu blízke osoby. S ohľadom na to okresný súd považoval trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov za primeraný. Keďže však obžalovaný spáchal súdený skutok v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, odklad výkonu trestu bol v preskúmvanej veci vylúčený (§ 49 ods. 3 Tr. zákona).

Po oboznámení sa s úvahami okresného súdu dospel krajský súd k záveru o primeranosti uloženého trestu. Súd prvého stupňa podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona ukladal obžalovanému trest pod dolnou hranicou trestnej sadzby, berúc do úvahy predovšetkým zásady primeranosti i personality ukladaného trestu. Aj z pohľadu krajského súdu sa pritom javí, že zákonná úprava trestnej sadzby podľa § 201 ods. 1 Tr. zákona je pre obžalovaného neprimerane prísna. Pre naplnenie účelu trestu by mal postačovať aj trest v trvaní kratšom než normuje zákon, čo okresný súd dostatočne presvedčivo argumentoval. Pri určení výmery trestu považuje krajský súd tiež za relevantné, že obžalovanému bol v súlade s ustanovením § 49 ods. 3 Tr. zákona uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, čo dostatočne zohľadnilo skutočnosť, že stíhaného skutku sa obžalovaný dopustil v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Uvedené však zároveň dôvodí posudzovať vplyv ukladaného trestu na rodinu obžalovaného, ktorý práve s osobou poškodenou čakal dieťa a mal by preto plniť rodičovské povinnosti.

Sledujúc však aj naplnenie účelu prevencie trestu, ďalšie znižovanie jeho výmery nepovažoval krajský súd v prípade obžalovaného za vhodné. Obžalovaný bol v minulosti opakovane súdne trestaný, no doposiaľ ukladané tresty zrejme nevedli k jeho náprave. Na obžalovaného sa preto žiada pôsobiť dlhším trestom odňatia slobody, zabezpečujúc tak ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že uložený trest mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život. Opodstatnený sa javí aj účel generálnej prevencie trestu, keďže ako je z podaného odvolania obžalovaného zrejme, sexuálne zneužívanie vníma ako obvyklý spôsob života komunity. Krajský súd však v tejto súvislosti uvádza, že v podmienkach Slovenskej republiky sú zakázané akékoľvek sexuálne aktivity s osobami mladšími ako 15 rokov. Z trestnosti činu nie je vylúčená žiadna komunita či etnikum, preto ak hrozí osvojenie si zakázaného konania ako bežného spôsobu života, je potrebné, aby trest ukladaný obžalovanému odradil každého člena jeho komunity od páchania trestných činov.

V súlade s ustanovením § 48 ods. 2 Tr. zákona okresný súd správne zaradil obžalovaného pre výkon uloženého trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia, reflektujúc, že obžalovaný bol v posledných 10 rokoch pred spáchaním skutku vo výkone trestu odňatia slobody pre spáchanie úmyselného prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia, uloženého mu vo veci Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/1/2020 a vo veci sp. zn. 4T/39/2019.

Pri preskúvaní napadnutého rozsudku sa krajský súd zaoberal aj vinou obžalovaného zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Tvrdeniam obžalovaného, že o výzve na nastúpenie do výkonu trestu nevedel, ani krajský súd neuveril. Obrana obžalovaného sa totižto dostáva do kontradiKCie so závermi plynúcimi z doposiaľ vykonaného dokazovania. Z nich je predovšetkým zrejme, že obžalovaný dňa 17.05.2021 v Prešove prevzal výzvu na nastúpenie do výkonu trestu datovanú dňom 25.03.2021, ktorá mu bola adresovaná z Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 41T/76/2018. Obžalovaný zároveň potvrdil súdu, že na doručenke spojenej s predmetnou výzvou je jeho podpis. Vychádzajúc potom z obsahu doručenej výzvy nespochybniteľne sa v nej uvádzalo, že obžalovaný má nastúpiť do troch dní od prevzatia výzvy v Ústave na výkon väzby a ústave na výkon trestu odňatia slobody na ulici F. G. X, C.. Uloženú povinnosť však obžalovaný nesplnil, keďže do výkonu trestu bol dodaný príslušníkmi polície dňa 02.06.2021, a to až na základe písomnosti Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/76/2018 zo dňa 31.05.2021 na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody. Okresný súd súčasne nezistil žiadny vážny dôvod na strane obžalovaného, pre ktorý na výkon trestu nenastúpil a krajský súd sa s týmto záverom stotožňuje. Uvedené skutkové zistenia súd neboli v podanom odvolaní obžalovaného žiadnym spôsobom spochybnené, tiež neboli uvedené žiadne iné okolnosti, ktoré by potenciálne mohli byť posudzované ako iný vážny dôvod.

K nenastúpeniu na výkon trestu obžalovaný na hlavnom pojednávaní uviedol, že šiel na výlet do Nemecka, čo však nemožno považovať za vážny dôvod pre nesplnenie uloženej povinnosti. V tejto súvislosti sa krajský súd stotožňuje so záverom okresného súdu o tom, že neabsolvovanie výletu by nemalo pre obžalovaného žiaden podstatný dosah na jeho život.

Obžalovaný tak svojím konaním maril a podstatne sťažil výkon rozhodnutia súdu o tom, že vykoná trest odňatia slobody, čím po formálnej stránke naplnil znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Pri prečinoch Trestný zákon okrem formy zavinenia ustanovuje aj skúmanie závažnosti trestného činu, ktorá je jeho materiálnou stránkou. Závažnosť je zafinovaná ako taxatívny výpočet okolností potrebných na posúdenie vymedzenia prečinu (§ 10 ods. 2). Týmto okolnosťami sú spôsob spáchania a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, miera zavinenia a pohnútky. Spravidla ide o premenlivé pojmy, ktorých zistenie je podstatné pre rozhodnutie o čine. Ak ich posúdením je závažnosť činu nepatrná, nejde o prečin.

Základným predpokladom trestnej zodpovednosti za prečin je teda bezpečné zistenie, či konanie nesie nielen všetky formálne znaky prečinu, ale i toho, či ide o prečin aj v intenciách ods. 2 § 10 Tr. zákona. To znamená, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela, je jeho závažnosť nie nepatrná (materiálny korektív).

Materiálny korektív predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov. To znamená, že jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená na to, aby určité protiprávne konanie (skutok) mohlo byť kvalifikované ako konkrétny prečin, je v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zákona aj pozitívny záver o tom, že závažnosť konania, ktoré inak z formálneho hľadiska naplňuje znaky skutkovej podstaty prečinu, je vyššia ako nepatrná. Stupeň závažnosti činu má zásadný význam pre rozhodnutie o základnej otázke trestného konania (otázke viny a trestu).

V prípade negatívneho vymedzenia prečinu z hľadiska závažnosti prichádza v rámci trestného stíhania voči konkrétnemu obvinenému do úvahy postúpenie veci alebo zastavenie trestného stíhania, či oslobodenie spod obžaloby.

I keď formálne znaky prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Tr. zákona boli v posudzovanom prípade naplnené, krajský súd po preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že po vyhodnotení všetkých uvedených kritérií možno konštatovať, že vzhľadom na spôsob vykonania činu, následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná, nejde teda o prečin.

Z rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/76/2018 vyplýva, že obžalovaný bol uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zákona vo forme spolupáchateľstva, pričom mu bol ukladaný súhrnný trest aj za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zákona, za ktorý bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 0T/280/2018 a ktorého výrok o treste bol rozsudkom Okresného súdu Prešov zrušený. Obžalovaný teda bezdôvodne nenastúpil súhrnný trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za skutky právne kvalifikované ako prečiny krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zákona účinného do 31.07.2019. Ide pritom o totožné trestné činy ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g) Tr. zákona, ktorého trestnosť zanikla dňom 06.08.2024. Obžalovaný trest uložený za uvedené prečiny krádeže už vykonal, preto s ohľadom práve na zánik trestnosti uvedených prečinov, krajský súd považuje aplikovanie posúdenia materiálneho korektívu za adekvátne pre rozlíšenie stupňa závažnosti spáchaného prečinu. Uvedené kritériá potom viedli krajský súd k záveru, že konanie obžalovaného nie je trestným činom, čo viedlo aj k oslobodeniu obžalovaného. K odvolaniu okresného prokurátora krajský súd uvádza, že dôvodnosť jeho argumentácie smerujúcej voči neuznaniu viny obžalovaného zo spáchania zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zákona voči poškodenej K. G. bola posudzovaná v samostatnom konaní, a to v rámci prieskumu sťažnosti okresného prokurátora voči uzneseniu Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/91/2021 zo dňa 25.10.2024, ktorého predmetom rozhodovania bol prokurátorom namietaný skutok znásilnenia.

V nadväznosti na uvedené krajský súd rozhodol, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.